

Miscellen.

Varia.

Emendationis principium esse observationem luculenter Dionysii Halic. locus demonstrat qui est de Lys. p. 483 R: ἐν γοῦν τοῖς περὶ λέξεως γραφείοις τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται (sc. ὁ Θεόφραστος) τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις διεσπουδακῶτων καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν ἐν τούτοις καταριθμεῖ καὶ τὸν ὑπὲρ Νικίου — λόγον — παρατιθείς. Quo de loco diversa virorum doctorum sententia est. Sunt enim qui καὶ quod post καταριθμεῖ insertum invenitur, tolli iubeant; alii Marklando auctore καταριθμεῖ καὶ in καταριθμεῖται mutari voverunt. Sed hos sine dubio opinio fefellit. Eo enim discrimine Dionysius usus est, ut καταριθμεῖσθαι τι diceret, contra καταριθμεῖν ἐν τινι conf. de Dem. p. 1058 τοὺς χαρακτήρας τῶν διαλέκτων τοὺς ἀξιολογώτατους καταριθμησάμην, ad Amm. p. 739 οὗς καταριθμημαί, Arch. Ζ p. 96, 29 Kiessl. οὗς Ἕλληνας ἐν τοῖς δώδεκα θεοῖς καταριθμοῦσι, Arch. β 76, 18 ἐν τοῖς πρώτοις καταριθμεῖν, cf. de comp. p. 173 R de Dem. p. 974 R Arch. p. 2299 R. Neque fortuitam esse illam diversitatem Diodorus docet eadem usus, velut ὃν ἐν τοῖς ἐπτὰ — ἔργοις καταριθμοῦσι II 11 et similiter XVIII 4, cf. II 31 fr. IX 2, 4 Vogel, IV 85, XVI 83, XVI 95, porro τὴν ἀπὸ Κύρου συγγένειαν — καταριθμοῦνται exc. Hoesch. XXVIII 78. Verum is eo discrepat, quod καταριθμεῖσθαι¹ passivum non numquam exhibet, a Dionysio spreto. Iam vero Strabo διαριθμεῖσθαι eodem fere sensu usurpavit quo et καταριθμεῖν et καταριθμεῖσθαι medium aequales: C 409 διαριθμούμενος τὰς προσούσας ἀρετάς, C 582 διαριθμεῖται ἐν τοῖς συμμαχοῖς i. e. in numerum sociorum refert, C 102, 414, 433, 453, 485, 742, 804. At in genere passivo unicum καταριθμεῖσθαι agnovit: C 461 καταριθμουμένους ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν καὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας, C 441 καταριθμημένων — πολλῶν αὐτῆς τόπων, cf. C 312, 395, 675, 677, 808. Quae omnia primum ideo monemus ut, quam varius ac fluxus illius aetatis sermo fuerit, insigni exemplo cognoscatur², deinde ut perversum esse

¹ Ut ἔτη καταριθμεῖσθαι I 24, 2.

² Similis quidem est Strabo Dionysio, Nicolao in servandis articuli legibus eis, de quibus mus. rhen. 49 p. 163 sq. exposuimus. Videas C 669 ἐπεμψαν Σκιπίωνα ἐπισκεψόμενον C 256. 262; C 383 τοὺς ἄλλους διαπέμψαι ζητήσοντας C 257, 780; C 232 πέμπειν τοὺς λεηλατήσοντας C 98, 116, 263, 288, 721, 724, 821; C 384 καθιστάσιν

intellegatur quod in lacuna supplenda C 436 Cramerus scripsit eumque secuti reliqui Strabonis editores: τάλλα δέ<κατ>ηρίθμηται. Nempe debebant: τάλλα δέ<κατ>ηρίθμηται.

Sed ut ad Dionysium redeamus, etsi καταριθμείται illi loco, a quo profecti sumus, nequaquam convenire apparet, tamen vereor ut καὶ removisse satis sit, ac mihi καταριθμεί καὶ in κατηρίθμηκε optime coire videtur; de temporum confusione conferas Nicol. Damasc. p. 89, 17 Dind. Herodoti I 31.

Sunt in Strabone quae minus recte edi semel monitus perspicias, veluti quae exstant de morte Milonis C 263 λέγεται γοῦν ὀδοιπορῶν ποτέ δι' ὕλης βαθείας παραβῆναι τὴν ὁδὸν ἐπὶ πλεόν, εἴθ' εὐρῶν ζῦλον μέγα ἐσφηνωμένον, ἐμβαλῶν χεῖρας ἅμα καὶ πόδας εἰς τὴν διάστασιν βιάζεσθαι πρὸς τὸ διαστήσαι τελέως· τοσοῦτον δ' ἴσχυσε (lege ἰσχύσαι) μόνον ὥστ' ἐκπεσεῖν τοὺς σφῆνας· εἶτ' εὐθὺς ἐπισυμπεσεῖν κτλ. Item C 716 ubi de Brachmanis traditur: ὅτω δ' ἂν κομίζοντι σῦκον ἢ βότρυς παρατύχῳσι, λαμβάνειν δωρεὰν παρέχοντος, et sententia et structura orationis melius habebit, si emendaveris λαμβάνειν δωρεὰν παρ' ἐκόντος¹, ut infra C 718 est: μήτε αὐτῷ δεῖν τῶν παρ' ἐκείνου δωρεῶν. Interpretamentum e textu removeas C 483: τοὺς μὲν οὖν ἔτι νεωτέρους εἰς τὰ συσσίτια ἄγουσι [τὰ ἀνδρεία], quae verba originem duxerunt ex iis quae C 482 init. inveniuntur: τὰ δὲ συσσίτια ἀνδρεία παρὰ μὲν τοῖς Κρησῖν καὶ νῦν ἔτι καλεῖσθαι. Simile habes Dionysii Hal. de Dem. p. 1096 R. τοῦτο δὲ δὴ μοι πρῶτον ἐνθυμηθεὶς δοκεῖ συμμεταρμόζεσθαι ταῖς ὑποθέσεσι τὸν χαρακτήρα τῆς συνθέσεως [τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι] nec non Plutarchi de amore proles 493^d: καὶ γὰρ τὰ φυτὰ τῶν ζῴων (scil. μάλλον ἔπεται τῇ φύσει) οἷς οὐτε φαντασίαν οὐθ' ὄρμη ἢ ἔδωκεν [ἐτέρων ὄρεξιν] τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύουσιν. Infra ὄρμαι καὶ ὄρέξεις tamquam synonyma iunguntur; quid vero sit ὄρμη auctor ipse anim. an corp. 501^d explicat: αἱ γὰρ ὄρμαι τῶν πράξεων ἀρχή, τὰ δὲ πάθη σφοδρότητες ὄρμῶν. Video nunc cautius iudicari locum quendam Longini in arte rhetorica, quem Spengelius glossemate liberasse sibi visus est p. 576 W (204, 9 Hammer), verum ibi quae secuntur vitio laborant, etsi viam emendationis Finckhii struxerat: αἰνίττεται δὲ καὶ ὁ κατατετρησθαι δοκῶν πίσος καὶ τὸ ἐν Ἄιδου κόσκινον ὅτι μηδὲν στέγειν δυνάμεθα τῶν εἰς τὴν ψυχὴν εἰσιόντων, ἀλλ' ἀπόρρυτόν ἐστιν ἄνωθεν, ὥσπερ ἀπορρέοντος τινος αἰεὶ δεῖ τὸ ἐπεισρέον

ἄνδρα νέον τὸν ἐπιμελησόμενον C 230 ἔχον ἀνθρώπους τοὺς συνοικήσοντας C 279 πέμψαι τινὰς τὰς μεμφομένας C 198, 234, 235, 732, 793, 840. Quamobrem C 421 corrigas: προσέθεσαν δὲ τοῖς κιθαρωδοῖς αὐλητάς τε καὶ κιθαριστάς (τοὺς) χωρὶς ψῆδης ἀποδώσοντάς τι μέλος. Nusquam vidi regulam illam in Dionysio aut Nicolao migratam neque in Cononis excerptis, semel in Parthenio cuius admodum dubia memoria est (p. 156, 10 W.) Ceterum de tota graecitate me doctrinam protulisse credere noli. Aliam vetustiores normam secuntur neque e. g. sibi constat Plutarchus, cuncta miscet Lucianus.

¹ καὶ παρ' ἐκόντων εὐρέσθαι τὸν σίτον Philostr. v. Apoll. I 15 p. 9.

εἶναι. Quidni κάτωθεν? siquidem αἰνίττεται ὁ κατατετρηῆσθαι δοκῶν πίθος καὶ κόσκινον. Praeterea in comparatione insunt quae comparari omnino nullo modo possint. Denique si re vera illud Platonis (Legg. p. 732^b): ὡςπερ γὰρ ἀπορρέοντός τινος αἰεὶ δεῖ τοῦναντίον ἐπιρρεῖν, ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροή φρονήσεως κτλ. a Longino adhibetur, id quod nemo dubitabit, sequitur ut ὡςπερ ad ἀπορρέοντος trahendum sit. Sed enim ἐστὶν ἄνωθεν corruptum est ac verum: ἐστὶ πᾶν, ὅθεν ὡςπερ ἀπορρέοντός τινος κτλ. Hic in transcurso de Apsinis loco quaestionem institutam, qui licet e Demosthenis memoria sine magna difficultate restitui queat, Bakii ingenium frustra exercuit p. 289, 11 Hammer: εἴτ' ἐπάγει ἐνθυμηματικῶς· εἰ τοίνυν, ὡςπερ δι' Ἰφικράτην καὶ Πολύστρατον καὶ ἄλλους τινὰς εὖ πεποιήκατε, δι' αὐτὸν οὕτως εἰ καὶ Χαβρίας ἤξιωσεν ὑμᾶς τινὰς τούτων εὖ ποιῆσαι — οὐκ ἂν ἔδωκατε; Corrige: εἰ τοίνυν — δι' αὐτὸν οὕτως ἰ καὶ Χαβρίας κτλ. cf. Dem. Lept. 85: εἰ δὴ τόθ', ὅθ' εὐρίσκετο τὴν δωρεῖάν, ἤξιωσ' ὑμᾶς, ὡςπερ δι' Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον εὖ τινὰς πεποιήκατε, οὕτω καὶ δι' ἑαυτὸν εὖ ποιῆσαι τούτων τινὰς κτλ. Verum de Apsine fusius disputandi et materia est et occasio alia quaeretur.

Constat eam inter καί et διά voculas similitudinem scripturae intercedere ut saepenumero et confusae sint et, si forte concurrerint, alterutra in libris omittatur. Iam Usener mus. rhen. XXV p. 602 καί ante διά hic illic insititium inveniri verissime observavit, quam in rem si editores acrius intenderent, non paucae de lacunis suspiciones essent oppressae¹. Tertium, quod contrarium est, addo καὶ διά exaratum occurrere ubi solum καὶ tolerari potest, velut Diodori I 4, 2 ἔπειτα καὶ διά τὴν ἐν Ῥώμῃ χορηγίαν Hertleinius ἔπειτα καὶ τῇ ἐν Ῥώμῃ χορηγίᾳ acute emendavit. Habes in amplo illo fragmento, quod e Thrasymachi oratione quadam Dionysius de Dem. p. 960 sq. servavit: ἄλις γὰρ ἡμῖν ὁ παρελθὼν χρόνος καὶ ἀντὶ μὲν εἰρήνης ἐν πολέμῳ γενέσθαι καὶ διά κινδύνων — ἀντὶ δ' ὁμονοίας εἰς ἔχθραν καὶ ταραχὰς πρὸς ἀλλήλους ἀφικέσθαι. Hiare orationem complures dixerunt. Tu vero corriges: ἐν πολέμῳ γενέσθαι καὶ κινδύνῳ. Utile exemplum est Diodori XV 95, 3 quo loco καὶ ἀρπαγὰς libri omnes exhibent excepto Dindorfii codice L, qui καὶ διαρπαγὰς. Addo καὶ δια πεπληρωμένοι λαφύρων, quod Hercher καὶ πεπληρωμένοι λαφύρων correxit Aeneae comm. p. 35, 11. Idem ἀναγκὰ ἰα φορᾶ genuinum esse monuit Plat. Legg. p. 648^d, cum in libris sit: τὴν ἐν τῇ τοῦ σώματος ἀναγκαίᾳ διαφορᾷ δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν. Denique adeas Plut. de pr. fr. 954^e, ubi καὶ ἀστράπτει πυρούμενος libri exhibent praeter Palatinum, in quo καὶ διαστρα-

¹ καὶ διδοῖς Strab. C 465 Crameris recte iudicavit. Vide praeterea Dio Chrys. p. 150, 2 Arn. Diod. IV 16, 2. Dionys. de comp. p. 171 καὶ δι' εὐλαβείας, Dionys. de Dem p. 1093, 10. Dubium est Diod. XIV 71, 3, contra ὃ δὲ προϊόντων ἐκάθητο [καὶ] διά τὸ τοῖς ἐκ πλαγίου ὀμιλεῖν οὐτ' ἐπιστρέφας πρὸς αὐτοὺς τὸ πρόσωπον οὔτε προσέχων corrigas Nicolai Damasc. βίος Καίσαρος p. 116, 5 Dind.

πτόμενος legitur, unde coniecturam inutilem Bernardakis duxit, videas etiam ἔξω δ α κα λούμενον pro ἔξω καλούμενον scriptum Arriani anab. I 18, 3 librosque Philostrati v. Apoll. I 31 inter καὶ ἐκέλευσε et καὶ διεκέλευσε (sic) variantes. Sed quid haec? Scilicet in lexicis Graecis διαλυπεῖν vocabulum fertur, semel, ut credunt, a Plutarcho usurpatum, quae verba integra proponam de gen. Socr. 578°: ἤσπαζόμεθα τὸν Σιμμίαν — μάλα σύννου καὶ διαλελυπημένον. Equidem neque διὰ et λυπεῖν Graecos composuisse et καὶ λελυπημένον Plutarchum scripsisse existimo. Neque minus dubito num διαταραχὴ dixerint, quod adhuc uno Plutarchi loco nititur de fort. Rom. 317^b: τῶν δ' ἀδροτέρων καὶ συνεστηκότων ἤδη δεινοῦς ἀγῶνας πρὸς ἄλληλα καὶ διαταραχὰς λαμβανόντων. Sequatur in ista serie διατρεμεῖν quo Arrianus usus esse putatur in periplo VI 5: βορρᾶς ἐπιπνεύσας ὀλίγος κατέστησε τὴν θάλατταν καὶ διατρεμήσαι ἐποίησε. Hic, quod mireris, Hercher καὶ δὴ ἀτρεμήσαι voluit, praestat καὶ ἀτρεμήσαι. Ultimum sit καὶ διαγωνίας, quod in καὶ διαφωνίας Marklandus mutavit Maximi Tyrii I p. 3 R. An ἦ οὐ παρέξει σοφισταῖς προφάσεις λόγων καὶ ἀγωνίας? Nec denique silebo Philostrati imm. II 2 p. 342 K nunc συναλείψαι μὴν καὶ ἐνῶσαι καὶ νῆ Δία δοῦναι edi, cum in libris καὶ διαδοῦναι inveniatur, ac dixerim καὶ δοῦναι non minore iure restitui posse.